

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. R.
przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód A. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 stycznia 2020 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 kwietnia 2019 r.

Powód wystąpił przeciwko pozwanemu (...) BANK Spółce Akcyjnej w W. z powództwem o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego, który stanowi bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 24 lutego 2012 r., nr (...)/12, wystawiony przez pozwanego i zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt IX Co (...). Jako podstawę prawną roszczenia wskazał art. 840 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy w S. umorzył postępowanie w zakresie żądania pozbawienia wskazanego tytułu wykonalności w zakresie w jakim żądanie dotyczyło wyegzekwowanej na jego podstawie kwoty 1 086 351,59 zł, w tym należności głównej w kwocie 324 376,92 zł. W pozostałym zakresie oddalił powództwo nie stwierdziwszy zarzucanego przez powoda deliktu banku, polegającego na bezprawnym wystawieniu bankowego tytułu egzekucyjnego. Sądy obu instancji oceniły, powód nie wykazał okoliczności świadczących o tym, że jego powództwo jest uzasadnione zarówno co do żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jak i co do żądania zapłaty odszkodowania, natomiast pozwany bank już w postępowaniu klauzulowym wykazał, że doszło do skutecznego wypowiedzenia powodowi umowy kredytu, co skutkowało nadaniem klauzuli wykonalności przedstawionemu przez niego bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie udowodnił ten fakt prawny także w niniejszym postępowaniu. Wraz z odpowiedzią na pozew pozwany przedstawił Sądowi wypowiedzenia umowy z dnia 10 listopada 2011 r. wraz z potwierdzeniami odbioru, a także wykazał, że powód miał możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia woli pozwanego o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Sądy obu instancji przyjęły za podstawę rozstrzygnięcia ustalenie, że wypowiedzenie umowy zostało dostarczone do mieszkania powoda i pozostawione w miejscu przewidzianym do składania korespondencji przez osobę, która stale zajmowała się przyjmowaniem dla powoda przesyłek. Te ustalenia uzasadniały stwierdzenie, że powód miał możliwość zapoznania się z treścią złożonego mu oświadczenia woli. W konsekwencji powództwo oparte na twierdzeniu, że nie doszło do wypowiedzenia umowy kredytowej i pozwany wadliwie wystawił tytuł egzekucyjny obejmując nim roszczenie niewymagalne i to roszczenie egzekwuje od powoda, wywołując szkodę w jego majątku, zostało oddalone jako nieuzasadnione.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c., powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 61 § 1 k.c. oraz przepisów postępowania - art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.

We wnioskach wystąpił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia

o kosztach postępowania oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwany wniosł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania zainicjowanego skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. podstawy uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi kasacyjnej przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi, spowodowaną tym, „że Sąd II instancji dokonał szeregu naruszeń zarówno przepisów prawa procesowego, jak również przepisu materialnego, a nadto prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie powinna doprowadzić Sąd II instancji do zajęcia dokładnie odmiennego stanowiska od tego, które zostało wyartykułowane w zaskarżonym wyroku. Przede wszystkim jednak Sąd Apelacyjny za Sądem I instancji zbyt szeroko rozumie możliwość zapoznania się adresata z treścią wysłanej przesyłki, sprowadzając ją praktycznie do sytuacji, kiedy wystarczy, że ktokolwiek odebrałby przesyłkę, a już można uznawać, że jej adresat miał możliwość zapoznania się z nią, bez względu na inne okoliczności”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika,

że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie, a zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo błędne. Skarżący powinien wykazać kwalifikowany charakter naruszenia przynajmniej jednego z przepisów prawa wskazanych w podstawach skargi, a także jednoznaczną słuszność wniosków tej skargi, jako kwestionującej rażąco nieprawidłowe orzeczenie, nie znajdujące uzasadnienia prawnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Wskazywane przez skarżącego przyczyny mające świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rzeczywistości sprowadzają się do podważania dokonanej przez Sądy obu instancji oceny dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem kontrola prawidłowości ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wyłączona została z zakresu kognicji Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 k.p.c.). Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje też, by doszło do oczywistych naruszeń procesowych w toku postępowania dowodowego czy też - szerzej - w przebiegu postępowania apelacyjnego. Ustalenia faktyczne, które legły u podstaw rozstrzygnięcia nie dają też podstaw do zakwestionowania - jako rażąco nieprawidłowego - stwierdzenia, że oświadczenie o wypowiedzeniu kredytu zostało doręczone powodowi w sposób zapewniający mu możliwość zapoznania się z jego treścią. W związku z powyższym podniesione przez skarżącego argumenty nie mogą stanowić przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podstawy do przyjęcia jego skargi kasacyjnej.

Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a ich wysokość określają § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

jw